

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – Verschuur/Komisja**(Sprawa T-877/16)**

(2017/C 053/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Steven Verschuur (Baarn, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat P. Kreijger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 października 2016 r. C(2016) 6455 final, oddalającej ponowny wniosek strony skarżącej ⁽¹⁾ o udzielenie dostępu do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾ (GESTDEM 2015/3732); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący ochrony celu dochodzenia, dopuszczając się w ten sposób oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji przez Komisję, udzielając tym samym niewystarczającego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący ochrony interesów handlowych osoby prawnej oraz art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący obowiązku udzielenia częściowego dostępu do dokumentu przez instytucję jeżeli jeden lub więcej wyjątków dotyczy jedynie jego fragmentów, udzielając tym samym niewystarczającego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Wniosek o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie SA.38374 w sprawie pomocy państwa, którą Niderlandy wdrożyły na rzecz Starbucks.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2016 r. – Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO –**Marpefa (Vieta)****(Sprawa T-879/16)**

(2017/C 053/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Malynicz, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Marpefa, SL (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Marpefa, SL

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „VIETA” – zgłoszenie nr 1 790 674

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2016 r. w sprawie R 1010/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed Izłą Odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady jasności i precyzji terminów w kontekście znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – RF przeciwko Komisji**(Sprawa T-880/16)**

(2017/C 053/44)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: RF (Gdynia, Polska) (przedstawiciel: K. Komar-Komarowski, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016)5925 final z dnia 15 września 2016 r. w sprawie odrzuceniu skargi w sprawie COMP AT.40251 – Transport kolejowy, spedycja towarów, i przekazanie sprawy Komisji do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia artykułu 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003 L 1, str. 1) poprzez jego błędną wykładnię, ewentualnie błędne zastosowanie.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia artykułu 105 ust 1. TFUE.
-